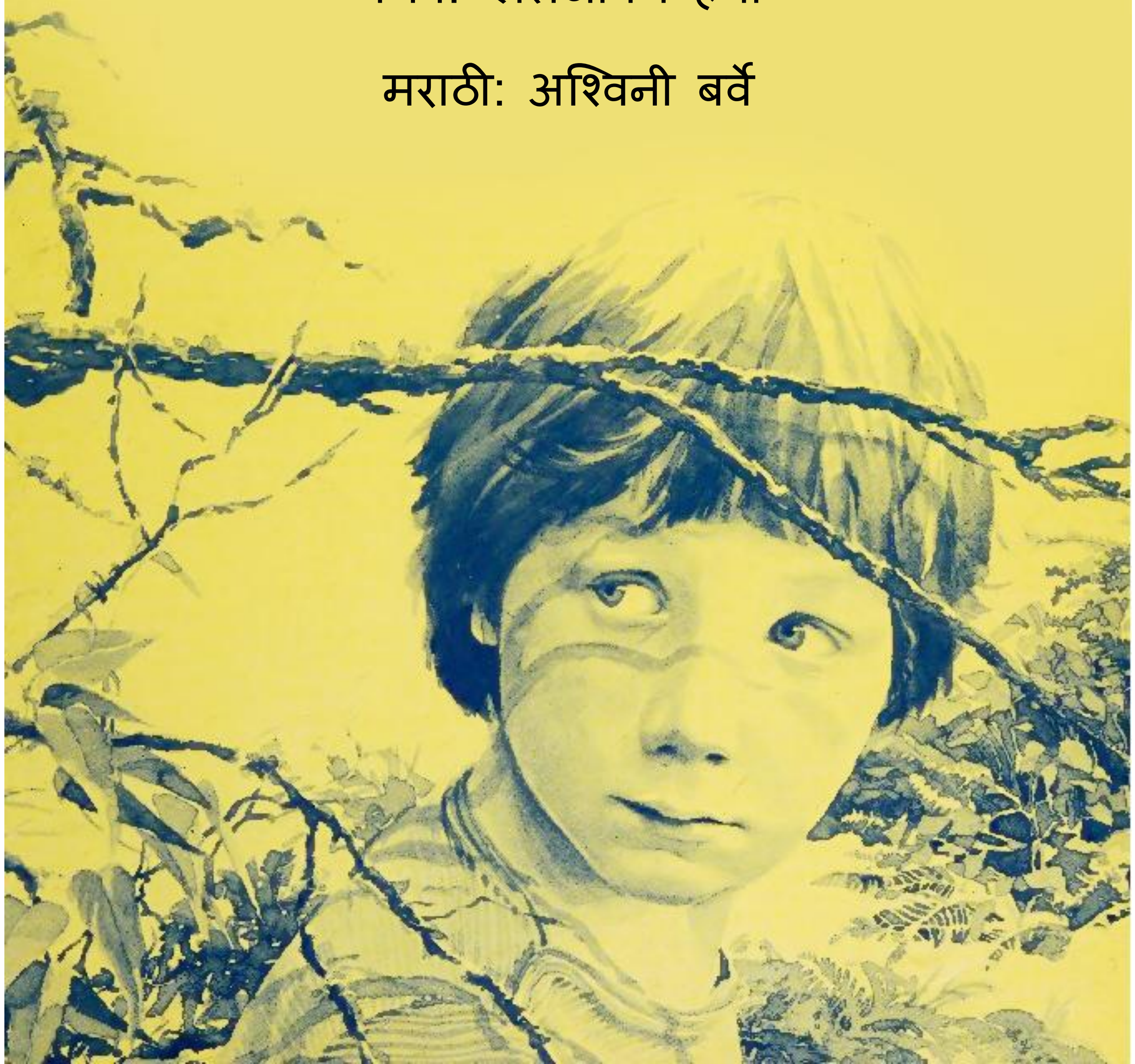
बेनच्या बरोबर साहस

क्रिस्टोफर मैटिनगले

चित्र: एलिजाबेथ हनी

मराठी: अश्विनी बर्वे

आजीची बाग खूप मोठी होती. त्यात जंगली झाडं आणि टोकदार गवत होते.

जेव्हा पीटर तिथं राहायला आला तेव्हा आजी म्हणाली, “तुला बागेत फिरायला मजा येईल.”

पण पीटरला तिथं भीती वाटायची. जंगली गवतात त्याच्या अंगावर ओरखडे उठत आणि झाडं त्याला पकडून घेत आणि त्यांच्या सावल्या त्याला घाबरवत.

मग बेन आला. बेन भुंके आणि आप्ली शेपूट हलवत असे. तो पानांचा वास घेई आणि झुडपे तुडवत असे. बेन शूर होता. आणि त्याच्याबरोबर पीटर पण शूर झाला.

बेनच्या बरोबर साहस

पिक्सी आणि बेनला

बेनच्या बरोबर साहस

क्रिस्टोफर मैटिनगले

चित्र: एलिजाबेथ हनी

मराठी: अश्विनी बर्वे

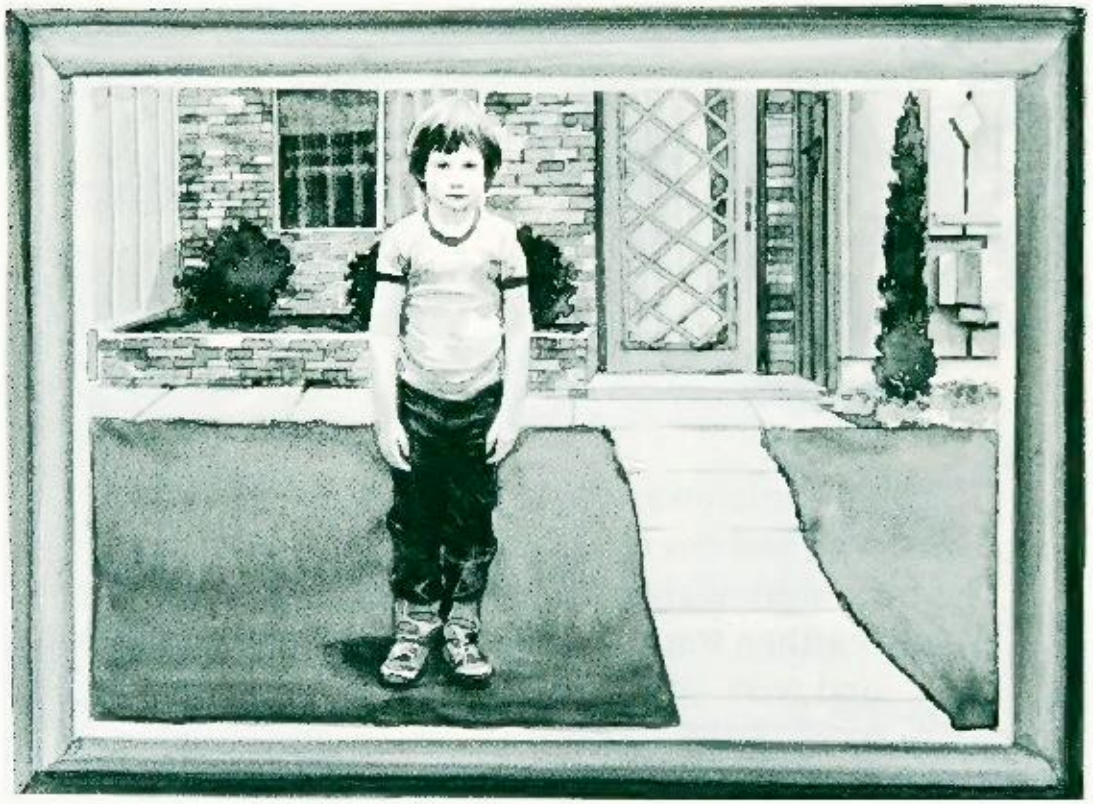

आजीची बाग खूप मोठी होती. त्यात जंगली झाडं आणि टोकदार गवत होते. झाडं दोनमजली इमारतीपेक्षाही उंच होते. झुडपांमधून वळणदार जाणाऱ्या अरुंद वाटा दाट झुडपे आणि वेलींमध्ये हरवून जात असत.

प्रथमच आलेल्या पीटरसाठी ते एक विचित्र, अनोळखी आणि अपरिचित ठिकाण होते, आणि एकटाच भटकत होता.

ते इतके मोठे होते की त्यात त्याचे घर आणि त्याच्यासारखी इतर सात-आठ घरे मावली असती. पण पीटरचे घर वेगळे होते. त्याच्या घरासमोर एक स्वच्छ लॉन होते, जिथे तो आपल्या मित्रांसोबत क्रिकेट खेळायचा. घरामागे फळझाडे आणि पक्के रस्ते होते, ज्यांवर तो आरामात सायकल चालवायचा. वरपासून खालपर्यंत, कपडे वाळवण्याच्या जागेजवळ, स्टोव्हजवळ आणि भाजीपाल्याच्या वाफ्यांच्या कडेने.

आजीची बाग म्हणजे बाग नसून एक जंगल, एक दरी होती, आणि ती अत्यंत एकाकी होती.

आजीने त्याला त्याची खोली दाखवली, त्याच्या वस्तू व्यवस्थित मांडल्या आणि तिने त्याच्यासाठी बनवलेली सामान ठेवण्याची मांडणी त्याला दिली.

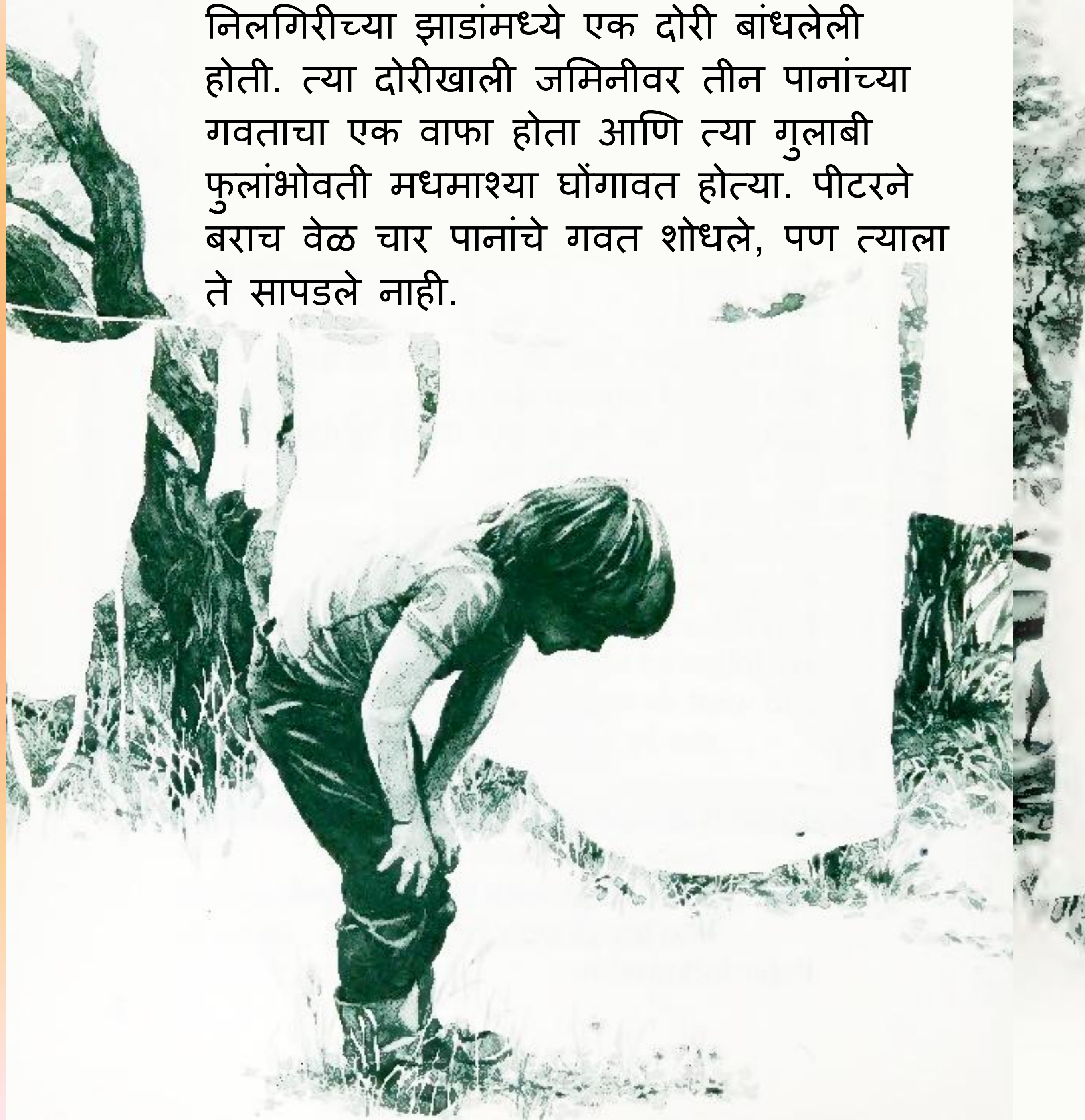
आजी म्हणाली, "आता तुला बाहेर जावंसं वाटेल. आता तुला सगळीकडे फिरावंसं वाटेल." पण बेनचं मन द्विधा मनःस्थितीत होतं.

तो हळूच तिच्यामागे दारापर्यंत गेला आणि एक एक करून पायऱ्या उतरू लागला.

तिथून मागे जाणारी एक पायवाट होती, जी समोरच्या पायवाटेपेक्षा अधिक स्वच्छ आणि जास्त वापरलेली वाटत होती; समोरची पायवाट जणू झुडपांमध्ये नाहीशी होत होती. पीटर त्या वाटेने गेला.

रंगीबेरंगी बाल्कनींमधून सूर्याची ऊब जाणवत होती. पांढऱ्या जिरेनियमच्या पार्श्वभूमीवर ती लाल फुले अधिकच सुंदर दिसत होती. ती त्याच्या घरीही उगवतात. तो थांबला आणि त्याने प्रेमाने त्या मऊ पानांवरून हात फिरवला.

घराच्या एका कोपऱ्यातून एक पायवाट कपडे वाळवण्याच्या दोरीकडे जात होती. आजीने तिचे कपडे तिथे वाळायला टाकले होते. दोन निलगिरीच्या झाडांमध्ये एक दोरी बांधलेली होती. त्या दोरीखाली जमिनीवर तीन पानांच्या गवताचा एक वाफा होता आणि त्या गुलाबी फुलांभोवती मधमाश्या घोंगावत होत्या. पीटरने बराच वेळ चार पानांचे गवत शोधले, पण त्याला ते सापडले नाही.

मधमाश्या पुढच्या कोपऱ्याकडे जात होत्या. पीटर त्यांच्यामागे गेला. त्या त्यांच्या घराकडे जात होत्या, एक पांढरा खोका, त्याचे पांढरे पाय—एक घर, एक कारखाना, एक राजवाडा, या सर्वांचे एकत्रीकरण.

परागकणांनी भरलेल्या सोनेरी पिशव्या घेऊन जाणाऱ्या मधमाश्यांना पीटर ये-जा करताना पाहत होता.

पीटरची खोली तिसऱ्या कोपऱ्यात होती. त्याच्या खिडकीबाहेर एक सफरचंदाचे झाड होते, ज्याच्या फांद्या सफरचंदांनी लगडलेल्या होत्या. पीटरने एक सफरचंद तोडले.

ते हिरवे, टणक आणि आंबट होते. आफ्रिकेच्या घनदाट जंगलात अडकलेल्या एखाद्या शोधकालाही त्याची चव आवडली नसती.

पीटरने ते थुंकून टाकले.

त्याला माहित होतं की तो रस्ता परत स्वयंपाकघराच्या पायऱ्यांकडे जातो, जिथे कोथिंबीर आणि पुदिन्याची कुंड्या लावल्या होत्या.

आजी तिथे सँडविचचं पाकीट घेऊन त्याची वाट बघत होती. "पिकनिकसाठी जेवण," ती म्हणाली, "हे घे आणि बागेत तुला हवं तिथे जा.”

वाऱ्याने झाडं हळुवारपणे डोलत होती आणि त्यांच्या सावलीतले रस्ते अंधाऱ्या गुहांसारखे दिसत होते.पीटरने तिचे आभार मानले आणि ते पाकीट घेतले.

तो म्हणाला, "पण मी तुझ्यासोबतच जेवेन, कारण बाबा म्हणाले की तुला सोबत आवडेल.“ आजी त्याच्याकडे पाहून हसली, तिने स्वयंपाकघराच्या टेबलाच्या एका बाजूला एक कापड पसरले आणि पीटर तिथे बसून, बाहेर डोलणाऱ्या झाडांकडे बघत, आपल्या ताटातलं जेवण खाऊ लागला.

जेवण झाल्यावर आजी पुन्हा म्हणाली, "आता तुला बाहेर जावंसं वाटत असेल."

पण पीटर हलला नाही. आजीने पुन्हा विचारले, "आता तुला बाहेर जाऊन फिरायचं असेल.“

पीटरने उत्तर दिले नाही.

आजीने त्याकडे काळजीपूर्वक पाहिले आणि म्हणाली, "बाहेर बघण्यासारख्या कितीतरी गोष्टी आहेत,

व्हेलची हाडे,

माशांची घरे,

अग्नीकुंड."

तू बाहेर स्वतःसाठी एक छोटेसे घर बांधू शकतो, किंवा तुझी इच्छा असल्यास झोपाळासुद्धा लावू शकतो.

बाहेर तुझ्यासाठी एक कामसुद्धा आहे. आगीत टाकण्यासाठी तुझ्या दोन्ही खिशांमध्ये डिंकाच्या बिया घेऊन ये. त्या तुला सर्वात उंच झाडाखाली सापडतील, आणि त्यायोगे तुझी त्या सर्वांशी ओळख होईल."

तिने एका तपकिरी बरणीतून काहीतरी बाहेर काढून पीटरला दिले. ते लहान, गोल आणि हिरवट-निळ्या रंगाचे होते.

ते खालच्या बाजूने खडबडीत आणि चार भागांत विभागलेले होते. वरच्या बाजूने ते मऊ आणि पंचकोनी ताऱ्याच्या आकाराचे होते, ज्यावर लहान, लालसर-तपकिरी बिया जडलेल्या होत्या. एक उग्र गंध तिच्या उबदार तळहातावर दरवळला, ज्यामुळे तिला तो दीर्घ श्वासात घ्यावासा वाटला. निलगिरीचा गंध. "विसरू नकोस," आजी म्हणाली, "सर्वात उंच झाड."

पीटरने खिडकीतून बाहेर पाहिले. वाऱ्याने शेकडो झाडे डोलत होती आणि वाकत होती. कधी हे, तर कधी ते झाड सर्वात मोठे वाटत होते, जणू निळ्या आकाशातील हिरव्या लाटांचा समुद्रच. त्याला सर्वात मोठी लाट कशी सापडणार होती? त्याला एका झाडाखाली उभे राहून ती शोधावी लागणार होती.

पीटरने एक दीर्घ श्वास घेतला आणि वाटेने चालू लागला. त्याला सगळीकडे निलगिरीचा उग्र वास येत होता. कदाचित ते झाड जवळच असेल. त्याने खिशातली बी बोटांनी घट्ट दाबून धरली आणि आशेने आजूबाजूला पाहिले. वाटेवर जंगली सायप्रस, बँक्सिया, टी ट्री आणि किकर झाडांच्या झुकलेल्या फांद्या इतक्या दाटीवाटीने पसरल्या होत्या की पीटरला निळे आकाशही नीट दिसत नव्हते.

त्याच्या पायाखालची जमीन कुरकुरीत आणि खडबडीत होती. बिया आणि शंकू, फांद्या आणि पाने, रानटी सायप्रसचे नागमोडी शंकू, चहाच्या झाडाच्या सुबक लहान बिया, किकर झाडाच्या वाटाण्यासारख्या शेंगा आणि मिशा असलेल्या दाढीवाल्या माणसासारख्या दिसणाऱ्या बँक्सियाच्या बिया. याशिवाय, तिथे अनेक प्रकारच्या डिंकाच्या बिया होत्या, पण त्याला हव्या असलेल्या बिया कुठेच सापडत नव्हत्या. त्याला आणखी पुढे जावे लागणार होते.

समुद्राच्या लाटांप्रमाणे वाट हिरव्यागार वनराईत वळण घेत होती आणि पीटरही तिच्यासोबत वाहत गेला. पानांमधील फटींमधून प्रकाशाचा एक कवडसा डोकावत होता. समोरची झुडपे एखाद्या देवमाशासारखी दिसत होती.

देवमाशाचे हाड? पीटरने ते शोधले, पण तिथे काहीच नव्हते. तो वेगाने पुढे सरकला.

मंद प्रकाशात, हिरव्या आणि सोनेरी रंगाचे देठ पीटरच्या हातांना लागून करकरत होते, आणि तलवारीसारखे गवताचे झुडूप तीक्ष्ण नखांप्रमाणे त्याचे केस ओरबाडत होते. वरून एक कर्कश, कोरडा गडगडाट येत होता, जणू एखादा महाकाय राक्षस गोट्या खेळत असावा. पण पीटरला सुटका करून घेता आली नाही, कारण एका काटेरी वेलीने त्याचे कपडे पकडले होते. त्याने जमेल तसे स्वतःला त्यातून सोडवले आणि रक्ताने माखलेली बोटे चोखत तो पुढे गेला.

वाटेवर आता दोन फाटे फुटले होते. त्याने दोन दीर्घ श्वास घेतले. डावीकडे की उजवीकडे? कोणता मार्ग सर्वात उंच झाडाकडे जाईल? की दोन्हीही चुकीचे मार्ग होते? त्याने डावीकडचा मार्ग निवडला आणि खरखरीत काटेरी झुडपांमधून चालू लागला, जिथे बाभळीच्या झाडांवरून दगडफुलाचे चेहरे त्याच्याकडे रोखून पाहत होते. एका उंच झाडाच्या पानांपलीकडे, नेच्याच्या झुडपातून, शिंगे असलेल्या एका विचित्र प्राण्याचे डोके बाहेर आले. पीटर मागे वळला आणि घाईघाईने परत फिरला.

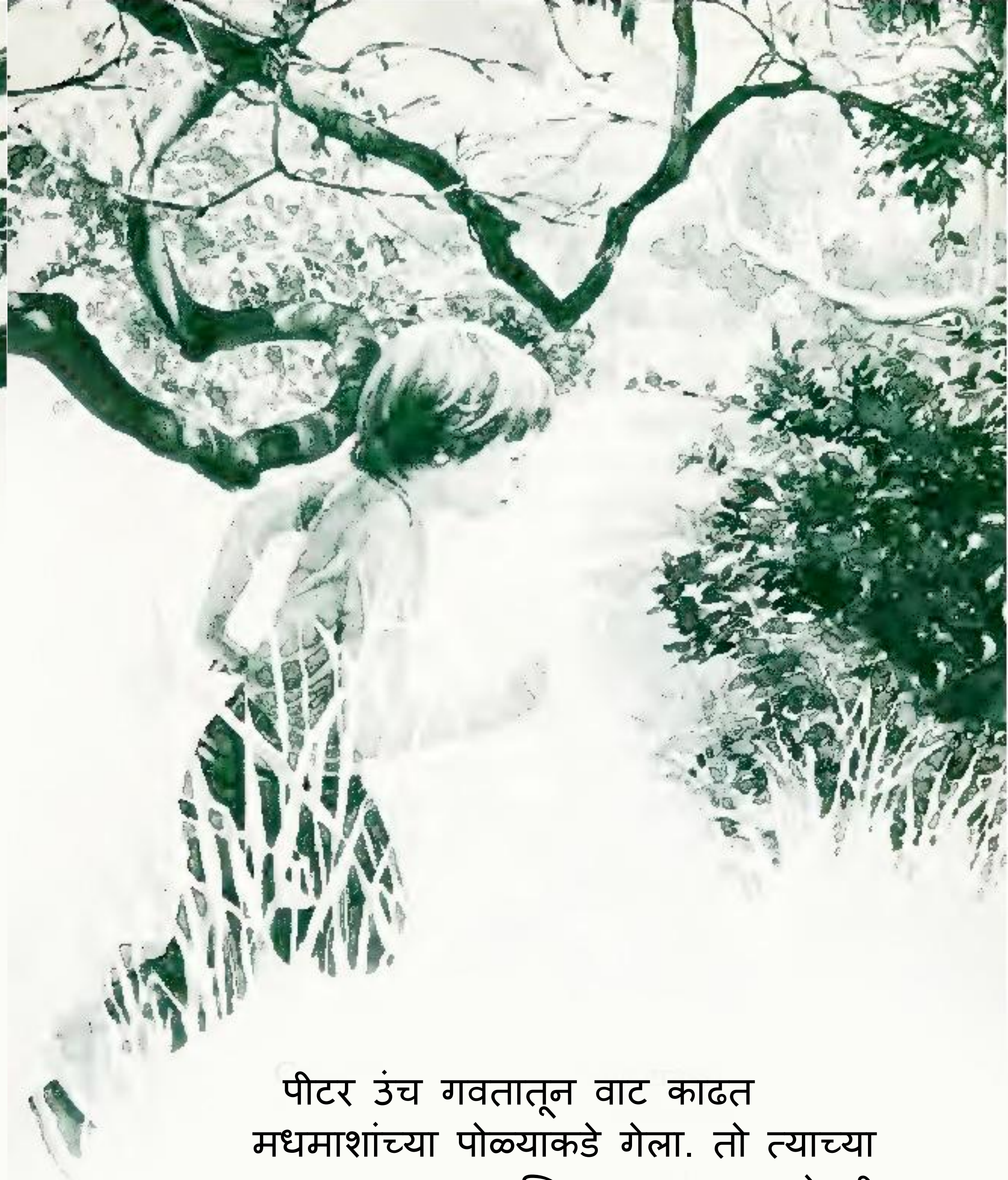
उजवीकडील वाटेवर जाड, डोलणारी कोळ्याची जाळी होती, जी पीटरच्या चेहऱ्यावर पसरली आणि त्याच्या केसांना चिकटली. ती बाजूला सारून तो सर्वात उंच झाडाकडे धावला. त्याच्यासमोर अचानक एक बँक्सियाचे झाड उगवले आणि त्याचवेळी सहा काळे फडफडणारे पक्षी कर्कश किंचाळत उडून गेले. त्यांच्या किंकाळ्यांचा प्रतिध्वनी शांत होईपर्यंत पीटर स्तब्ध उभा राहिला आणि थरथर कापत राहिला. त्याने आपल्या जड पायांना पुन्हा त्या भयावह वाटेवर चालण्यास भाग पाडले. तो शोधत असलेले झाड कुठे होते? ते कुठे असू शकेल?

नेच्याच्या झुडपातून काहीतरी सळसळले. पीटर पुन्हा गोठून गेला. वाटेवर जिवंत प्राण्यांप्रमाणे सावल्या चमकत होत्या आणि तेजस्वी सूर्यप्रकाशाच्या किरणांनी गडद हिरवे छत भेदले, ज्यामुळे पीटरचे डोळे दिपले. त्यांच्यासमोरच्या वाटेवर एका लांब काळ्या सापासारखे काहीतरी पडलेले होते.

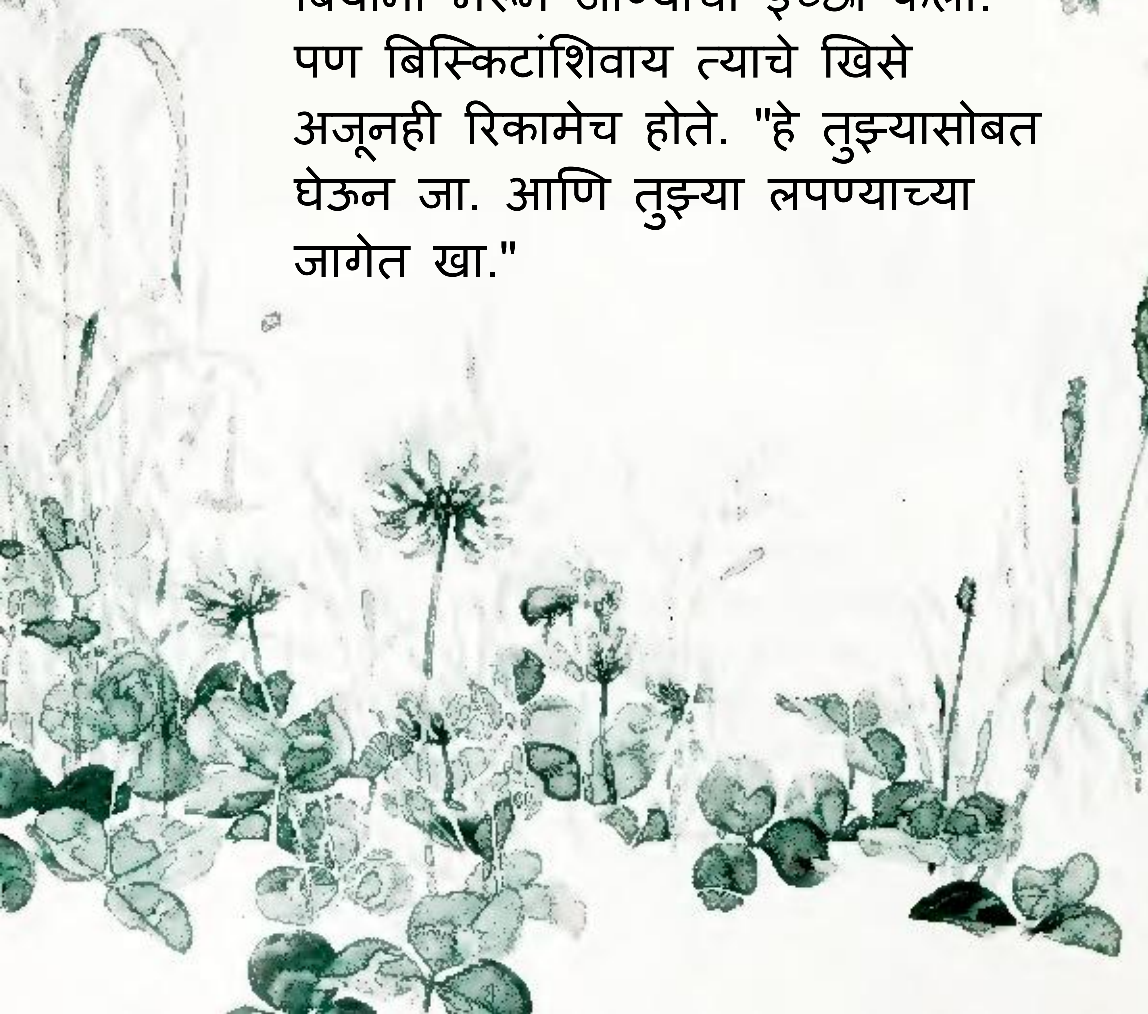

पीटर वळला आणि धावू लागला. धावतच राहिला, उड्या मारत, घसरत, चुका करत, अडखळत. जणू काही मैलच अंतर कापले होते. जणू काही तास उलटले होते. आणि तरीही, जेव्हा तो झुडपातून बाहेर आला, तेव्हा आजी स्वयंपाकघराच्या पायऱ्यांवर जेवणाचे कापड झटकत होती. तिने त्याला पाहिले नव्हते. पीटरने खिशात डिंकाची बी शोधली. पण तो रिकामा होता. आता त्याने काय करावे? आजी आत गेली.

पीटर उंच गवतातून वाट काढत मधमाशांच्या पोळ्याकडे गेला. तो त्याच्या बाजूला पडला, आणि गवत त्याच्याभोवती भिंतीसारखे, पडद्यासारखे उभे राहिले, त्यामुळे तो दिसेनासा झाला.

सर्वात उंच झाड कुठे होते? मधमाश्यांना नक्कीच माहित असेल. तो त्यांना उन्हात फडफडताना, गुणगुणताना पाहत होता. आणि तो त्याच्या गवताळ लपण्याच्या जागेत झोपी गेला. आजीच्या आवाजाने त्याला जाग आली. ती पुन्हा बिस्किटे आणि दुधाचा ग्लास घेऊन जिन्यावर उभी होती. "फिरल्याने भूक लागते," ती म्हणाली. आणि पीटरने दूध प्यायले आणि एका जादूच्या मंत्राची, तसेच त्याचे खिसे तपकिरी रंगाच्या डिंकाच्या बियांनी भरून जाण्याची इच्छा केली. पण बिस्किटांशिवाय त्याचे खिसे अजूनही रिकामेच होते. "हे तुझ्यासोबत घेऊन जा. आणि तुझ्या लपण्याच्या जागेत खा."

पीटर मधमाश्यांकडे परत गेला. त्याच्या उपस्थितीची त्यांना काही हरकत वाटत नव्हती. तो त्यांना आजूबाजूला उडताना पाहत होता. त्या सर्वांना सर्वात उंच झाड शोधण्याचा मार्ग माहित असणार. पीटरने तिपर्णीचे फूल चोखले आणि मधमाशीसारखे पंख येण्यासाठी एखाद्या जादूच्या मंत्राची इच्छा केली. मधमाशी वास घेऊन थेट कोणत्याही झाडावर उडून जाऊ शकत होती.

आजीने त्याला पुन्हा हाक मारली आणि पीटर आत गेला. "आपण आता चूल पेटवूया," ती म्हणाली, "आणि आपल्या चहासाठी थोडी भाकरी भाजूया." ज्योत क्षणाक्षणाला अधिक प्रखर होत होती, सुक्या तपकिरी फांद्या आणि कुरकुरीत राखाडी साल जाळत होती.

आजी म्हणाली, "आगीत डिंकाच्या काही बिया टाक आणि बघ त्यांचा किती छान वास येतो." पीटरचे हात त्याच्या खिशात होते, निस्तेज आणि रिकामे. "मी नाही करू शकत," तो म्हणाला. "मला ते झाड सापडलं नाही."

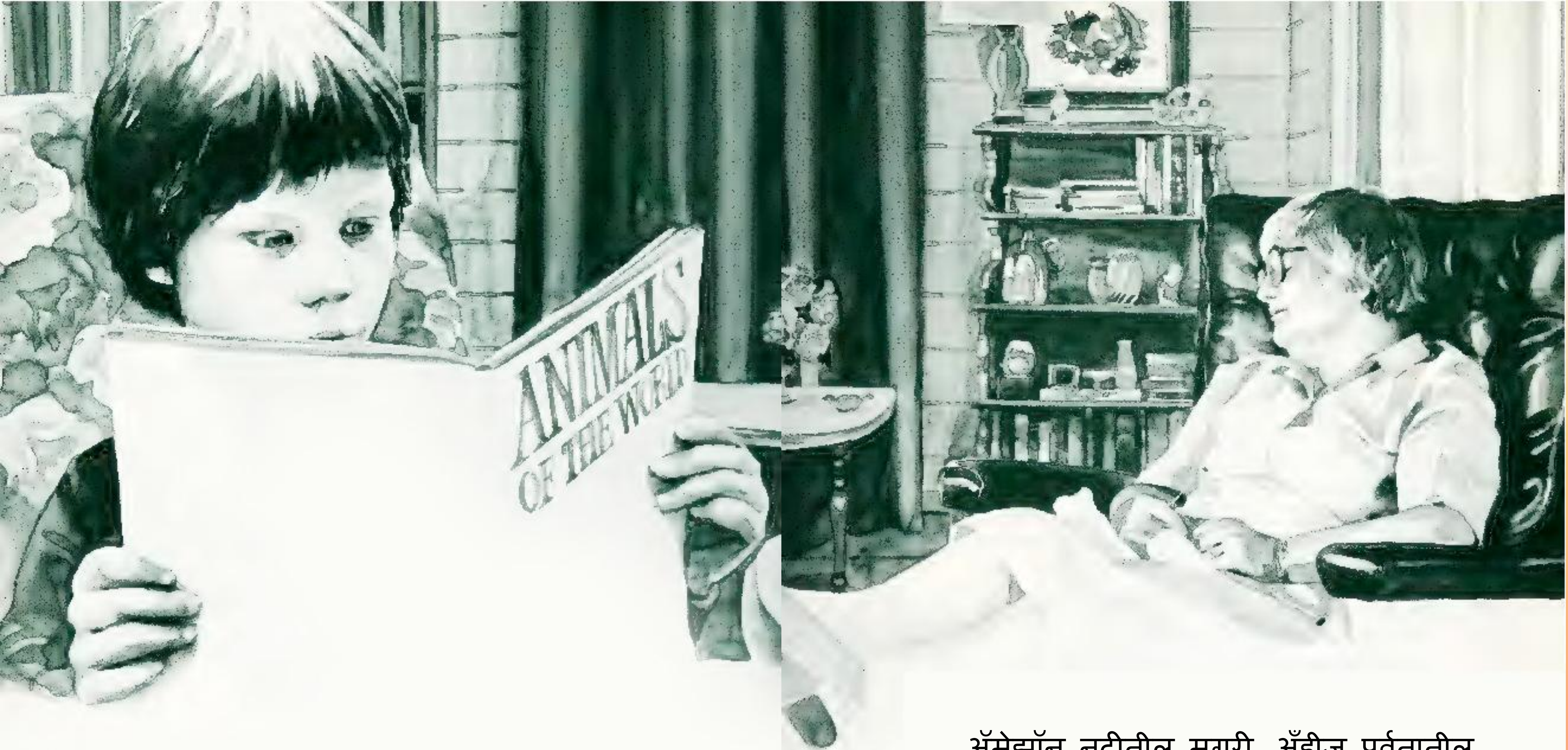
आजी हसून म्हणाली. "मला आश्चर्य वाटत नाही. बागेत बऱ्यापैकी झाडी आहे. मी लावलेल्या झाडांव्यतिरिक्त, डझनभर झाडं आपोआप वाढली आहेत, आणि काटेरी झुडपं आणि वेलींमुळे तर इथे खूपच गर्दी झाली आहे.

पण तुझ्याकडे शोधायला सात दिवस आहेत. आणि जोपर्यंत तुला त्या सापडत नाहीत, तोपर्यंत आपल्याकडे भरपूर बिया आहेत."

"तू दिलेली बी सुद्धा मी हरवली आहे," पीटर म्हणाला. आजी पुन्हा हसली. "काही हरकत नाही. इथे अजून शेकडो बिया आहेत." तिने तपकिरी दगडाचे भांडे खाली घेतले. "जेव्हा तुला हे झाड सापडेल, तेव्हा तुला कळेल." त्याने चांदण्यांनी भरलेल्या बिया पीटरच्या हातात टाकल्या. त्याने त्या आगीत फेकल्या आणि लगेचच खोली निलगिरीच्या सुगंधाने भरून गेली.

त्यांनी ब्रेडचे तुकडे भाजले आणि त्यावर लोणी व मध लावले. मध छिद्रांमधून ठिबकत पीटरच्या बोटांवर पडले. पीटरने आपली बोटे चाटली. त्या मधाची चव एखाद्या बागेच्या सुगंधासारखी होती.

चहा प्यायल्यानंतर त्याने आजीला विचारले, "टेलिव्हिजन कुठे आहे?" आजी म्हणाली, "माझ्याकडे टेलिव्हिजन नाही. डोंगरांमध्ये सिग्नल मिळत नाही.

पण माझ्याकडे इथे एक अशी गोष्ट आहे जी तुला त्याहूनही जास्त आवडेल असं मला वाटतं."

पण पीटरला त्याचे काही वाटले नाही, विशेषतः जेव्हा तिने त्याला जुन्या, जीर्ण आणि फिकट मुखपृष्ठांच्या पुस्तकांचा ढीग दिला. "तुझ्या वडिलांना ही पुस्तकं खूप आवडायची," ती म्हणाली.

ॲमेझॉन नदीतील मगरी, अँडीज पर्वतातील लामा, गॅलापागोस बेटांवरील कासवे आणि आर्क्टिकमधील रेनडियर यांच्या चित्रांनी मोहित होऊन तो पाने चाळू लागला.

त्यात गोष्टीही होत्या—रॉबिन्सन क्रूसो, स्विस कुटुंब रॉबिन्सन, लिव्हिंगस्टोन आणि स्टॅनले, स्कॉट आणि अमंडसेन.

जेव्हा आजी म्हणाली, "झोपायची वेळ झाली," तेव्हा त्याला खरंच आश्चर्य वाटले.

बाहेर वारा जोरजोरात वाहत होता आणि सफरचंदाच्या झाडाच्या फांद्या खिडकीवर घासल्या जात असल्याचा आवाज येत होता. पीटरने कानांवर घोंगडी ओढून घेतली आणि मधमाश्या मोजायला सुरुवात केली—त्या एक-एक, दोन-दोन आणि तीन-तीनच्या थव्याने येत होत्या. आपण शोधलेल्या खजिन्याने भरलेल्या मधमाश्या पोळ्याच्या काठावर उतरत होत्या आणि आपले परागकण टाकण्यासाठी हळूहळू आत जात होत्या.

वरच्या बाजूला बंदुकीच्या गोळ्यांसारख्या येणाऱ्या मोठ्या आवाजाने पीटर जागा झाला, आणि मग मोठ्या झटापटीचा आणि मारामारीचा आवाज आला. पीटर घोंगडीखाली निश्चल पडून राहिला, तो आवाज थांबण्याची वाट पाहत होता, आणि जेव्हा तो थांबला, तेव्हा तो पुन्हा सुरू होण्याची वाट पाहू लागला.

शांतता, मग वाऱ्याचा एक झोत आणि त्याच्या ओळखीचा असा टपटप आवाज. पाऊस पडत होता. पीटरला मधमाश्या आठवल्या. त्या नक्कीच त्यांच्या मऊ, कोरड्या पोळ्यात आराम करत असतील, जिथे गोळा केलेला मध सोन्यासारखा, लोणी लावलेल्या पावासारखा चमकत असेल. आणि तो पुन्हा जागा झाला.

आजी खिडकीजवळ उन्हात उभी होती. "काल रात्री पॉसमने तुला उठवलं का?" त्याने विचारले. "पॉसम?" पीटरने पुन्हा विचारले. ते सफरचंदांसाठी झाडांवर चढतात.

आणि लहान मुलांसारखे भांडतात. "मुलांसारखे?" "सैन्यासारखे." पॉसमची सेना या कल्पनेने पीटर हसला.

नाश्त्यानंतर आजी पुन्हा म्हणाली, "आता तू पुन्हा बाहेर जाऊन बघ." पाने रुपेरी रंगासारखी चमकत होती आणि पावसाच्या थेंबांमध्ये दुधाळ लाल, जांभळे, हिरवे आणि निळे रंग परावर्तित होत होते. पीटर पायऱ्यांवर उभा राहून विशाल आकाशाकडे पाहत असताना, दोन पाहुणे आले. "नमस्कार," त्या बाई म्हणाल्या.

“तू पीटर आहेस ना?, बरोबर?

मी मिस डिग्बी, आणि हा बेन. कदाचित तुम्हा दोघांना एकत्र खेळायला आवडेल."

आजी तिच्या पाहुण्यांचे स्वागत करायला बाहेर आली. "पीटर, मी आणि मिस डिग्बी गप्पा मारत बसतो, तोपर्यंत तू बेनला बाग दाखव." बेनने आपल्या तेजस्वी तपकिरी डोळ्यांनी पीटरकडे पाहिले आणि शेपटी हलवली. त्याने आपले फिकट तपकिरी कान ताठ केले, आपले तपकिरी पंजे पीटरच्या गुडघ्यांवर ठेवले आणि आपल्या गुलाबी जिभेने पीटरचा हात चाटला. "तो कधीकधी खोडकरपणा करतो आणि बोलावल्यावर येत नाही," मिस डिग्बी म्हणाल्या, "म्हणून त्याचा पट्टा धरून ठेव."

आजी म्हणाली, “जर तुला देवमाशाचं हाड सापडलं, तर तू शेकोटीपासून फार दूर नसशील. आणि जर तुला शेकोटी सापडली, तर तू सर्वात उंच झाडाच्या अगदी जवळ असशील. हे एखाद्या लोककथेतील तीन संकेतांसारखं आहे. आणि तुझ्या प्रवासात मदत करण्यासाठी ही एक भेट आहे.” तिने पीटरला डिंकाची दुसरी बी दिली. यावेळी पीटरला ती हुंगायची गरज नव्हती. यावेळी त्याला जादूची इच्छा करायची गरज नव्हती. त्याने ती डिंकाची बी बेनला दिली. बेनच्या नाकात जादू होती.

पीटरने पट्टा हातात धरला, पण बेन पुढे चालू लागला. त्याला नक्की कुठे जायचे आहे हे जणू माहीत होते. तो त्या वाटेवरून चालू लागला, जी पीटरने काल वापरून पाहिली होती. त्याचे पदक आनंदाने किणकिणत होते आणि त्याची शेपटी झेंड्यासारखी फडफडत होती. पीटर काळजीपूर्वक त्याच्या मागे चालत होता. तो शंकू आणि बियांचा वास घेत असताना, पीटरने आजूबाजूला पाहिले आणि आता त्याला सर्व काही स्पष्ट दिसत होते. पीटर उत्साहाने ओरडला. पीटर त्या काळ्या झुडपांच्या उंचवट्याकडे पाहून ओरडला, जो काल एखाद्या देवमाशासारखा दिसत होता. बेन उत्साहाने भुंकला आणि हल्ला करण्यासाठी धावला. तो हल्ला करायला तयार होता.

बेन झुडपांमध्ये शोध घेत असताना, पीटरच्या धाडसाने लक्षात आले की, काल त्याला जे फुलांचे दात, हिरवे घोस आणि कांगारूचे टोकदार पंजे वाटले होते, त्या प्रत्यक्षात पावसामुळे वेगळ्या झालेल्या, एकमेकांत गुंतलेल्या पानांच्या दाट रांगा होत्या. बेन एका ताडाच्या झाडावर चढला आणि पीटरने पाहिले की बेनच्या गळ्यात वाळलेल्या पानांचा हार होता, जो वाऱ्याच्या झुळकेने मोठ्या पंखांप्रमाणे फडफडत होता. सकाळच्या प्रकाशात त्याला दिसले की ती काटेरी वेल ब्लॅकबेरीची होती, आणि तिला एक मोठे, पिकलेले, पावसाने भिजलेले फळ लटकत होते. पीटरने पोटभर ब्लॅकबेरी खाव्यात म्हणून बेन धीराने वाट पाहत होता. मग पीटरने आपल्या रसाने भिजलेल्या हातांनी दोरी पकडली आणि तो निघाला.

ते पायवाटेच्या एका वळणावर पोहोचले आणि बेन डावीकडे गेला. ते पुढे जात असताना, ओल्या काड्या हळूहळू वाकल्या आणि पीटरने शेवाळलेल्या बाभळीच्या गोल, तपकिरी खोडावर ठोसा मारला, ज्यामुळे ते सर्कसमधील घोड्यासारखे डोलू लागले. "नमस्कार," तो म्हणाला आणि जंगलातील शिंगावाल्या श्वापदांना सामोरे जाण्यासाठी बागेच्या रहस्यमय हिरवळीतून पुढे चालू लागला.

पण पावसाने त्या बलाढ्य स्टॅगहॉर्न फर्नवर मात केली होती. पावसाच्या पाण्याच्या वजनाने त्याच्या फांद्या मोडल्या होत्या आणि आता ते जमिनीवर कोसळले होते. पीटरने ते उचलले आणि "मी नंतर येऊन ते ठीक करेन," असा विचार करत पुन्हा झाडावर टांगले.

तो आजीसाठी येथे आला होता. तिला मदतीसाठी एका मजबूत व्यक्तीची गरज होती. बेनने आपल्या सभोवतालची पाने बाजूला सारली आणि मग तो ज्या वाटेने आला होता त्याच वाटेने परत गेला.

उजव्या बाजूच्या वाटेवर, पावसाच्या थेंबांच्या नाजूक आणि चमकदार रंगांनी लखलखणारी जाड कोळ्याची जाळी लटकत होती. त्यात अडकून तुटू नये म्हणून पीटर खाली वाकला. बेन थांबला आणि पीटर त्याच्यामागे गेला.

पुढे एका बँक्सियाच्या झाडावर सहा मोठे पक्षी बसले होते. यापूर्वी पीटरने त्यांच्यासारखे काहीही पाहिले नव्हते. ते कॉकाटू होते, पण ते काळे होते. पीटरने याआधी फक्त पांढरे कॉकाटू पाहिले होते, जे प्राणीसंग्रहालयात राहत आणि पर्यटकांशी बोलत असत."हॅलो, प्रिय काकू," पीटर मोठ्याने ओरडला. ते पक्षी कर्कश ओरडत उडून गेले. पीटरने एक लांब, काळे पीस उचलले. ते त्याच्या आईसाठी भेट म्हणून उपयोगी पडेल.

त्याने बेनच्या गळ्यातील पट्ट्याला लावलेला हुक काढला आणि बेन पुढे धावला. पण मग तो थांबला आणि पीटरची वाट पाहू लागला. वाटेवर एक लांब काळी काठी पडलेली होती. पीटरने ती उचलली आणि मऊ झुडपांमध्ये फेकून दिली. "घे, बेन." बेन थरथरत्या पावलांनी सुरू, बाभूळ, चहाच्या झाडाच्या आणि बँक्सियाच्या झाडांमधून धावला. आणि पीटर त्याच्या मागे गेला. बेन वाटेच्या वळणावर थांबला होता, त्याच्या तोंडात सापासारखी एक काळी काठी होती. दूरवर, कशावरतरी सूर्यप्रकाश चमकत होता: ते एका देवमाशाचे हाड होते

तो एक मणका होता, देवमाशाच्या पाठीच्या कण्यात अगदी व्यवस्थित बसण्यासाठी योग्य आकाराचा, जणू एखाद्या मोठ्या कोड्याचा एक छोटासा तुकडाच. तो झुडपांच्या बागेत सिंहासनासारखा एकाकी उभा होता, एखाद्या बेटाच्या किनाऱ्यावर उन्हात प्रवाळासारखा पांढराशुभ्र. त्याच्या वक्रतेच्या पोकळीत शेवाळाची एक मखमली गादी उगवली होती. पीटर त्यावर बसला. त्याला पहिला सुगावा सापडला होता. त्याने त्याबद्दल विचार केला, आणि त्याच्या खाली तो सांगाडा पुन्हा एका देवमाशात रूपांतरित झाला, उबदार आणि मजबूत, पिटरला तो त्याला खोल हिरव्या समुद्रात घेऊन जाणारा.

झाडांजवळ, शेतातील दगडांचा ढिगारा म्हणजे प्रत्यक्षात एक खडक होता, ज्याच्या बाजूला एक उथळ जागा होती. सर्वात उंच झाड ताडाचे होते, ज्याच्या सालीचे लटकणारे धागे नारळ पडत असल्यासारखे वाटत होते. मॅन फ्रायडेसोबत, रॉबिन्सन क्रूसो पुढे शोध घेण्यासाठी निघाला. तो खडक म्हणजे एक मजबूत शेकोटी होती, ज्यात दगड काळजीपूर्वक एकावर एक रचलेले होते. त्याने जुनी, थंड राख, काळे आणि निर्जीव निखारे ढवळले. त्याला दुसरा सुगावा सापडला होता.

त्याने एक दीर्घ श्वास घेतला. रॉबिन्सन क्रूसोला कदाचित समुद्राच्या खारटपणाचा वास आला असेल. पण पीटरला निलगिरीचा सुगंध येत होता. त्याने आकाशाकडे पाहिले आणि सर्वात उंच झाडाकडे त्याची नजर खिळली. त्याच्या लांब हिरव्या पानांवर नारळांप्रमाणे दाट, गुच्छात डिंकाच्या बिया होत्या. आणि त्याच्या पायांखाली, झाडांच्या सालींनी भरलेल्या जमिनीवर, त्या बिया समुद्रकिनाऱ्यावर विखुरलेल्या शिंपल्यांप्रमाणे पडल्या होत्या. पीटरने आपले खिसे दोन्ही बाजूंनी फुगेपर्यंत भरले आणि तो मधमाशीसारखा झुडपांमधून परत उडाला. "आजी, मला त्या सापडल्या,""मला ते सर्वात उंच झाड सापडलं."

आजी आणि मिस डिग्बी ज्या टेबलावर चहा पीत होत्या, त्यावर तिने आपल्या मौल्यवान वस्तूंचा वर्षाव केला, जेणेकरून त्यांना राखाडी-हिरव्या रंगाचा, ताऱ्यांची नक्षी असलेला, किणकिणणारा पाऊस खाली पडताना दिसावा. आणि अचानक ती सुखद, उबदार खोली निलगिरीच्या गोड, रानटी सुगंधाने भरून गेली.

पीटरचे खिसे फक्त क्षणभरासाठी रिकामे होते. तो दगडी बरणी भरत असताना, आजीने एका लाकडी पेटीत शोधाशोध करून एक जुने म्यान, कोरीव हाडाचे मूठ असलेला एक चाकू आणि चामड्याचे अस्तर असलेली एक लहान आगपेटी बाहेर काढली. "प्रत्येक शोधकर्त्याला याची गरज असते," ती म्हणाली आणि एका कागदी पाकिटात घालून पीटरच्या हातात चॉप्स आणि कबाब दिले. "एक कबाब बेनसाठी आहे," ती म्हणाली. "नक्कीच," पीटर म्हणाला. "झुडूप ओले असले तरी आगीची काळजी घे," ती म्हणाली. "हो," पीटर म्हणाला."मजा कर," आजी पुन्हा म्हणाली."नक्कीच," पीटर म्हणाला. आता त्यांच्याकडे पूर्ण दिवस आणि पूर्ण बाग होती.

